

10/3

11/3

Ryska diplomater

skall i ett stort antal länder underkastas inskränkningar i resefriheten av ungefär samma art som de i Ryssland stadgade för utländska diplomater över huvud. Någon större praktisk betydelse för bekämpande av spioneri och stämplingar får väl knappast dessa bestämmelser, men i någon mån torde de underlätta övervakningen av rysarna och försvåra deras illegala verksamhet. I varje fall är pressalierna högst befogade; möjligen kan de också bidra till någon uppmjukning av det ryska systemet. Efter utrikesministerns förklaring i interpellationsdebatten för några dagar sedan bör man kunna räkna på att Sverige följer det goda exemplet; hos oss har ryska diplomater genom överträdande av redan gällande, ytterst milda begränsningar av resefriheten givit starka skäl för ett inskränkande.

Den Kreugerska kampanjen

mot familjen Bonnier har observerats även i utlandet. Den danska tidskriften Medlemsblad för Organisationen af Bladudgivere i Provinsen behandlar i sitt senaste nummer kampanjen och understryker att den totalt misslyckats och att hr Kreuger inte kunnat förete några som helst skäl för sina oerhörda anklagelser.

Det är det ohyggliga med denna Kreugerska offensiv att han på grundval av lösa rykten — i god eller mindre god tro — har

kunnat småda en konkurrent utan att någon har kunnat gripa in, stoppa galenskapen och göra saken klar inför offentligheten. Dementier och påtagliga bevis är inte alltid tillräckliga för att utrota en av larmet väckt misstanke hos gott folk om att det kanske ändå har legat något i pratet. Kanske är det det som hr Kreuger har spekulerat i.

Emellertid har, fastslår tidskriften, den svenska pressen nästan genomgående tagit klart parti; undantag bildar några "neutralister" som velat "medla", men, tillägges det, "man 'medlar' inte mellan en angripare och en oskyldigt angripnen. Det kan inte vara tal om en kompromiss mellan lögn och sanning."

Ingenjör Kreuger har i sin kampanj följt de bästa av salig Goebels metoder; oupphörig upprepning av anklagelser och beskyllningar utan hänsyn till om de har något med verkligheten att göra. Till slut är det väl ändå någon som tror på dem.

Men efter framläggandet av de tyska dokumenten tycks hr Kreuger likväl ha givit upp. Han har lidit ett moraliskt nederlag. Vad hans innersta motiv än har varit, så blev han offer för en felspekulation. Kreuger har under denna strid isolerat sig och sina tidningar i svensk press, i vars historia han under dessa veckor skrivit ett så dystert kapitel.

Den svenska pressopinionen har nästan enhälligt dragit den slutsatsen i saken att familjen Bonnier står fullständigt rentvådd. Den har med samma enhällighet över Torsten Kreuger fällt den hårdaste dom som kan avkunnas över en tidningsman som sviker sitt ansvar. Han missbrukade det fria ordet.

I den stora amerikanska tidskriften Editor & Publisher behandlas kampanjen den 1 mars 1952 av Howard E. Larson. Liksom i den danska tidskriften framhålles att hr Kreuger inte presterat skymten av bevis och att situationen är särskilt egenartad med tanke på att hr Kreuger och hans tidningar var pronazistiska under kriget, medan "Dagens Nyheter" förblev en av de mera öppna kritikerna av nazismen.

Svenska presskommentarer har till överväldigande del varit kritiska mot Kreuger och krävt att han skulle framlägga bevis eller hålla tyst. Det betonas att eftersom Kreuger börjat angreppet så var det honom bevisskyldigheten måste åligga.

För opartiska iakttagare är det en grundläggande fråga som förblivit obesvarad, Varför? Varför har tidningsägaren Kreuger givit sig in i saken på så svaga grunder och med sådan otillräcklig motivering?